

Baltų šv. Kalėdų ir švarių Naujųjų metų!

TARP MENO IR MEDICINOS

Menas ir medicina – dvi labai skirtingos, bet vis dėlto suderinamos sritys. Tai savo kūryba ir medicininiais išradimais liudija Čikagoje gyvenantis lietuvių kilmės neurologas, neuromokslininkas ir menininkas Audrius V. Plioplys. Jau daugiau nei 40 metų jis kūryboje sėkmingai taiko neurologijos ir neurobiologijos žinias. Lietuvoje tai vis dar gana neįprasta praktika, daugiau plėtojami praktiniai neuromeno, neuroestetikos ir neuroedukacijos metodai. Tačiau, pavyzdžiui, Nyderlandų karališkoji menų ir mokslo akademija jau dešimt metų organizuoja didelio susidomėjimo sulaukiantį tarptautinį konkursą, skirtą skatinti meno ir neuromokslų sąveikas. Jo dalyviai kasmet pristato įvairiausios technikos ir raiškos kūrybiškus eksperimentus.

Audrius V. Plioplys. Asmeninio archyvo nuotr.

A. V. Plioplys savo idėjas atskleidžia konceptualiojo meno priemonėmis, taip pat naudodamas įvairią techniką: instaliacijas, tapybą, fotografiją, skaitmeninę spaudą, encefalogramas, tekstinius elementus. Pasitelkęs neuronų ir kitų neurobiologinių elementų vaizdinius, metaforiškai perteikia atminties, žmogaus sąmonės bei mąstymo procesus. Menininkas yra surengęs daugiau nei 50 individualių parodų, dalyvavęs daugiau nei 100 grupinių ekspozicijų. Gruodžio 4 d. Lietuvos medicinos bibliotekoje atidaryta kilnojamoji jo darbų paroda „Atminties gijos“, sudaryta iš serijų „Atmintis“ (Memory), „Sibilės“ (Sybils) ir „Sibiro sielos“ (Siberia Souls) kūrinių. Tai autoriaus dovana bibliotekai jos 75-mečio proga. LMB parodą bus galima apžiūrėti iki 2020 m. sausio 31 d. Vėliau ji bus eksponuojama kitose Lietuvos bibliotekose ir kultūros įstaigose. Parodos proga su autoriumi kalbasi Viktorija Jonkutė.

– Derinate dvi labai skirtingas sritis – meną ir mediciną. Kas daugiausia lėmė šiuos Jūsų pasirinkimus?

– Meno sėklą manyje pasėjo vaikystės bičiulis Algis Česėkas dar tuomet, kai augau Toronte, Kanadoje. Ji sudygo ir pradėjo augti, kai mokiausi medicinos mokykloje. Tuomet pradėjau studijuoti meno istoriją, tapyti, lankytis meno galerijose ir muziejuose. Medicinos studijų pabaigoje aistra menui taip išaugo, kad ėmiau gailėtis, pasirinkęs mediciną, o ne meną. Visgi draugams pavyko įkalbėti mane bent jau užbaigti medicinos internatūrą. O paskui kuriam laikui mečiau mediciną. Persikėliau į rytinę pakrantę ir visą savo laiką skyriau menui.

Surengęs pirmąsias parodas, sulaukiau meno kritikų apžvalgų, netgi pardaviau kelis darbus. Tačiau pamažu pradėjau jausti kaltę. Juk buvau tiek mokėsis neurologijos, bet nieko su savo žiniomis nedariau, niekam nepadėjau. Tada supratau esminę savo klaidą: maniau, kad būtina pasirinkti kurią nors vieną sritį – meną arba mediciną. Pradėjau ieškoti būdo suderinti šias veiklas: pasitelkęs vaizduotę, savo meno studijoje ėmiau kūrybiškai interpretuoti neurobiologinius reiškinius, eksperimentuoti. Vis dėlto po trejų metų, paskirtų menui, grįžau baigti neurologijos rezidentūros. Vienu metu siekiau dviejų karjerų. Deja, prieš dešimt metų mano sveikata pradėjo silpnėti. Buvau priverstas nutraukti mediko karjerą, tačiau nuo to laiko patobulinau meninius, kūrybinius įgūdžius ir dabar vėl visą laiką skiriu menui.

– Vis dėlto atrodytų, jog medicina ir menas pasitelkia visiškai skirtingas priemogas ir įrankius. Pirmoji reikalauja tikslumo, konkretumo, antrasis – vaizduotės, kūrybiškumo. Kaip Jums pavyksta tai suderinti?

– Tai iš tiesų atskiri pasauliai ir jų derinimas visuomet reikalavo daug pastangų. Metų metais tyrinėjau meną, eksperimentavau su skirtingomis technikomis, kad to

pasiekčiau. Kita vertus, medicinos praktikoje, bent jau mano srityje, vaikų neurologijoje, reikia ne tik mokslinių žinių, bet ir nemažai kūrybiškumo bei intuicijos. Nusakydami simptomus, pacientai dažnai būna nelabai tikslūs arba tiksliai jų neprisimena. Gydytojo užduotis – nustatyti tikruosius požymius ir juos tinkamai interpretuoti.

– Gydytojo praktikoje tikriausiai teko susidurti ir su itin sudėtingais atvejais, sunkiais ligoniais, turbūt patyrėte ir netekčių. Ar kartais neapimdavo beprasmybės, bejėgiškumo jausmas?

– Būdamas mediku, nuolat susiduri su skausmu ir didžiuliu liūdesiu – ne tik paciento, bet ir visos šeimos, artimųjų. Viena iš gydytojo užduočių – padėti kenčiančiai šeimai, kad jai būtų lengviau tai išverti. Ligos, ypač nepagydomos, ar mirtis emociškai išties sekina. Mirtis laukia mūsų visų, tačiau tai nereiškia, kad gyvenimas dėl to praranda savo prasmę.

– Kaip sekėsi organizuoti pirmąsias parodas? Kaip buvote sutiktas?

– Iš pradžių reikėjo dėti labai daug pastangų. Ilgai ir atkakliai dirbau. Tik pastaraisiais metais man nebereikia siūlyti savo kūrinių – pasiūlymai plaukia vienas po kito. Visada malonu sulaukti atsako – teigiamų kritikų atsiliepimų, bet man svarbiausia draugų ir meno bendruomenės žmonių nuomonė, vertinimai.

– Kas buvo Jūsų mokytojai, kūrybos įkvėpėjai?

– Kūrybinėje veikloje, ypač ankstyvaisiais metais, man didžiausią įtaką darė rašytojai Samuelis Beckettas, Franzas Kafka ir Fiodoras Dostojevskis. Kurdamas remiuosi ir filosofija. Tapybos šedevrus studijavau Niujorko Metropolitan meno muziejuje, Vašingtono Nacionalinėje meno galerijoje. Savo neįtikėtina vaizduote mane ypač sužavėjo Hieronymo Boscho darbai. Juk jis buvo siurrealizmo pirmtakas. Čiurlionio darbai taip pat padarė didelę įtaką mano kūrybai, nors vizualiai tai retai pasireiškia. Jo kūriniai apdovanoti pasaulietišku dvasingumu, kuriame perteikiamos kitos egzistencijos plotmės, atliekančios svarbų vaidmenį mūsų gyvenime.

– Jūsų darbuose svarbi atminties tematika. Kaip ja susidomėjote?

– Atmintis yra esminė mūsų mąstymo aparato dalis. Augdami ir bręsdami mes kaupiame prisiminimus, kurie formuoja mūsų mintis, lemia žiūrėjimo į pasaulį ir kitus būdą, savęs suvokimą. Įgydami naujos patirties, automatiškai lyginame ją su

ankstesniais prisiminimais. Be atminties mūsų, kaip žmogiškų būtybių, paprasčiausiai nebūtų.

– Aktualizujete ir kolektyvinę, istorinę atmintį. Kai kurie neuromokslininkai, psichologai neigia kolektyvinės sąmonės buvimą. Ką jiems galėtumėte atsakyti?

– Taip, dauguma neuromokslininkų išties atmeta kolektyvinės sąmonės ir panašių fenomenų egzistavimą. Tu gali pripažinti šią suvokimo formą, bet kaip ją tyrinėti? Moksliniais tyrimais ji neapčiuopiama, todėl reikia ieškoti kitokių priegių ir pažinimo būdų.

Manau, kad yra kažkokia visatos jėga, kurianti gyvybę. Ta jėga gali turėti sąmonę, kurią aš vadinu kosmine sąmone. Keliose savo meno serijose esu ją nagrinėjęs. Kiekvienas esame savo likimo kalvis, bet bent jau mano gyvenime vyko daug įvykių, kurie buvo tarsi iš anksto numatyti. Gyvybės atsiradimas – tikra paslaptis. Sunku patikėti, kad tokie sudėtingi organizmai, kaip mes ir mūsų smegenys, tiesiog išsivystė dėl atsitiktinių įvykių. Toks požiūris – mokslinė arogancija. Gyvybė yra kur kas daugiau, tai nesuvokiama mįslė.

– Augote Kanadoje, didžiąją dalį gyvenimo praleidote Amerikoje, bet kūryboje aktualizujete Lietuvos atmintį, lietuviškus kontekstus, puikiai kalbate lietuviškai. Kaip pavyko tai išsaugoti?

– Savo gyvenime ir kūryboje jaučiu ir liudiju savo daugiasluoksnę gyvenimiškąją patirtį: lietuvišką kilmę, Kanados švietimą ir auklėjimą, brendimo laikotarpį JAV. Visi šie dalykai neatskiriamai susipynę. Tačiau mano tėvai namie kalbėjo tik lietuviškai, drausdami vartoti anglų kalbą. Mano žmona yra iš Vilniaus, tad mes namie taip pat kalbame lietuviškai. Auginame dvi dukras. Abi puikiai supranta lietuviškai, vyresnioji ir kalba labai gerai, jaunesnei kiek sunkiau.

– Periodiškai lankotės Lietuvoje. Kokie įspūdžiai būna atvykus? Kaip per tą laiką, Jūsų akimis, pasikeitė Lietuvos neurologija ir menas?

– Lietuvoje pirmą kartą lankiausi 1989-aisiais. Turėjau galimybę pamatyti Sovietų Sąjungą pačioje jos proletarinėje šlovėje. Materialiai gyvenimas buvo itin ribotas ir varganas, tačiau stipriai jautėsi pakili žmonių dvasia ir energija. Dabar viskas labai pasikeitę. Po sovietmečio Lietuva tiek medicinoje, tiek dailėje pažengė labai toli. Neurologinė diagnostika ir gydymas visiškai atitinka šiuolaikinius standartus. Lietuvos menininkai eksponuoja savo darbus prestižiškiausiose parodose, festivaliuose, netgi laimi pirmąją vietą Venecijos bienalėje. Abiejose srityse pasiekimai išties įspūdingi.

– Išsivija Lietuvoje dažnai vertinama priešaringai, iki šiol nepavyksta išspręsti emigracijos problemos, susiskaldymo. Gyvenate aplinkoje, kur visa tai įprasta, nors irgi kelia nemažai iššūkių. Gal galėtumėte pasidalinti savo patirtimi?

– Esu emigracijos auka. Kai mano tėvai po Antrojo pasaulinio karo pasitraukė iš Lietuvos ir apsigyveno Toronte, jie neplanavo ten ilgai likti. Jie tikėjo, kad sąjungininkų pajėgos privers trauktis sovietus iš Rytų Europos ir Lietuva vėl bus laisva. Ketindami netrukus grįžti į Lietuvą, nemokė manęs angliškai, tad pradžioje nemokėjau nė žodžio. Iki šiol atsimenu pirmą dieną mokykloje kaip labai traumuojantį įvykį. Aš klykiau, verkiau ir maldavau grįžti namo. Paskui tėvai nupirko televizorių ir aš mokiausi anglų kalbos iš laidelių vaikams „Howdy Doody“. Mano vaikystę lydėjo paranojiškos nuotaikos. JAV plito propagandiškos McCarthy kalbos, tad mano tėvai buvo įsitikinę, kad mūsų kanadiečiai kaimynai yra komunistai. Man buvo draudžiama žaisti su vaikais lauke, turėjau likti namie ir žaisti su sese. Toks suvaržymas tęsėsi iki ketvirtos klasės, todėl mano ankstyvieji socialiniai įgūdžiai buvo labai riboti.

Mes gyvenome imigrantų kaimynystėje, daugiausia atvykėlių iš Maltos. Mūsų šeimos finansinė padėtis buvo labai sunki. Tėvas dirbo dviejose darbovietėse visu etatu. Mama ėmėsi siuvimo darbų namuose. Su seserimi ir tėvais gyvenome dviejuose kambariuose pirmame aukšte. Antras aukštas ir palėpė buvo išnuomoti. Taupėme maistą, kentėjau nuo baltymų trūkumo. Nereikia nei Afrikos, nepriteklių, skurdą savo kailiu patyriau Kanadoje. Žinoma, trūko pinigų ir žaislams. Bet vaikui juk būtina žaisti. Tad nusileisdavau į rūsį, susirasdavau visokių išmestų medžiagų ir pats sau pasidarydavau žaislų. Taigi ką dar galiu pasakyti apie emigraciją? Tikiuosi, kad kitiems nereikės patirti to, ką aš patyriau.

– Kuo dabar užsiimate? Kokios naujausios Jūsų kūrybinės idėjos ir planai?

– Kaip ir visuomet, toliau tyrinėju mąstymo ir sąmonės galimybes. Kol kas nenoriu minėti jokių konkrečių vykdomų projektų detalių, nes dažniausiai pradžioje jie nesėkmingi, kol ilgame ieškojimo kelyje surandu man patinkančią idėją ir būdą ją realizuoti. Nesėkmingų projektų skaičius gerokai pranoksta sėkmingus.

– Ko palinkėtumėte „Šiaurės Atėnų“ skaitytojams ir parodos lankytojams?

– Visiems linkiu geros sveikatos ir kad ateinantys nauji metai būtų laimingi.

*****

English translation:

BETWEEN ART AND MEDICINE

Art and medicine are two very different but nonetheless compatible areas. This is evidenced by Audrius V. Plioplys, a Lithuanian neurologist, neuroscientist and artist living in Chicago. For over 40 years, he has successfully applied neuroscience and neurobiology in his creative work. It is still quite unusual practice in Lithuania, and more practical methods of neuromenetics, neuroesthetics and neuroeducation are being developed. However, for example, the Royal Academy of Arts and Sciences of the Netherlands has been organizing, for ten years, an international competition to promote the interaction between art and neuroscience. Each year, its participants present creative experiments in a variety of techniques and expressions.

A. V. Plioplys reveals his ideas by means of conceptual art, also using various techniques: installations, painting, photography, digital printing, encephalograms, textual elements. Through the visualization of neurons and other neurobiological elements, he metaphorically conveys processes of memory, human consciousness, and thought. The artist has organized more than 50 solo exhibitions and participated in more than 100 group exhibitions. December 4th a travelin exhibition of his works “Memory Threads”, consisting of works from the series “Memory”, “Sybils” and “Siberia Souls”, opened at the National Lithuanian Library of Medicine. The art works are the author's gift to the library on its 75th anniversary. The exhibition will be open until January 31, 2020. Later it will be shown in other Lithuanian libraries and cultural institutions. Viktorija Jonkutė spoke with the author on the occasion of the exhibition.

--How do you introduce yourself? How would you explain the exhibition? What is the most important to mention?

When I meet someone new, I mention that I am both an artist and a neurologist-neuroscientist. When asked about my art, I explain that I have been investigating the origins of thinking and consciousness—what it is that makes us aware of ourselves and others—what it is that makes us human beings.

Over the past three decades, the artistic techniques that I have used have evolved. They have included paintings, drawings, photographs, indoor and outdoor installations, sound and light systems, digital prints on paper and canvas, and LED light sculptures. The pieces in this exhibit are all archival quality digital prints and come from

three different series: Emergence (2008), Sybils (2018,) and Siberia Souls II (2019). I think that the most interesting works are the most recent 2018 and 2019 pieces.

--You combine two seemingly different fields, art and science. What was the main reason behind your choices - medicine, art, their interaction?

The seed for art was planted into my soul by a childhood friend of mine, Algis Cesekas, when I was growing up in Toronto, Canada. This seed started to grow when I was in medical school. I started painting, visiting art galleries and museums, studying the history of art. By the end of medical school, the passion for art had grown so much that I felt I had made a mistake—I should have gone into art, not medicine. Friends of mine convinced me to at least finish a year of medical internship, which I did at the University of Wisconsin hospitals, then I left medicine completely. I moved to the east coast and started my career as a full-time artist.

I had art exhibits, complementary art reviews, and even sales were picking up. However, progressively I started feeling guilty. I had all of this training in neurology, but I was not doing anything with it—I was not helping anyone. Jesus, in one of his parables, said that one does not put a lit candle under a bushel basket—that is exactly what I was doing. I then realized that I had made a mistake. I had felt that one had to choose one: art or medicine. I realized that I am a very intelligent person—I should be able to combine these two careers. That is what I have been struggling to do for the past 40 years. I have been exploring basic neurobiologic issues in my artist studio.

After three years of doing art full-time, I returned to the Mayo Clinic to complete my neurology residency. I have pursued these two careers simultaneously.

Ten years ago my health started to fail. I had to leave practice. Since then I have improved and am pursuing art, once again, full-time.

So, I have twice chosen to pursue art instead of medicine.

--You seem to employ completely different, sometimes even opposite, approaches and tools. Art is less frequently seen in medicine, natural sciences more often, but also rarely. Medicine requires precision, concreteness, art - more imagination, abstraction. How do you reconcile this? Which area would you choose now if you had the opportunity to choose again?

You are correct that these are two different worlds. One is much more precise, the other imaginative. Combining these two has been a struggle. Over the years I have explored many different technical avenues to try and accomplish this. But first a few words about medical practice, at least the kind that I have primarily been doing, child neurology. Yes, at play there are scientific principles, clinical research results,

consideration of side effects of medicines, etc. But in addition there is much that is creative and intuitive. In asking questions about clinical symptoms, many times patients are not precise, or they do not recall. They can misunderstand what is being asked of them. A good physician has to sort out what their intentions are and interpret them. With investigations and treatments, it is important to discuss these thoroughly with parents, and make sure that what you suggest is acceptable to them. Very many times I have had to change approaches due to parental concerns. One must match the treatment to the family—not blindly follow dogma. This requires intuition and creativity. Unfortunately, much medicine now, particularly in the US, is turning into “clinical practice guidelines” where a set of symptoms leads to one defined approach. I find this to be unacceptable. Patients are human beings, not computer programs.

As far as what I would choose now, medicine or art, currently I have chosen art, just as I did 40 years ago.

--In your career you have probably had to deal with extremely difficult cases. You have treated the seriously ill and have suffered bereavement. How do you overcome this? Doesn't it include meaninglessness, a feeling of helplessness, seeing how slowly and irreversibly disease takes away life—that which makes a person human?

Again, you are correct. Medical practice does include a tremendous amount of sadness—not only for the patient, but for the entire family. As a physician one's task is to address this sadness to make it more bearable for everyone. Yes, illness, irreversible disease, and death are emotionally taxing. But as a physician your task is to help the affected families.

In part, you are asking about the meaning of life. Death awaits all of us. That does not make life meaningless.

--Do you believe in destiny?

There have been many events that have taken place in my life that seem to be predestined. However, in general, I think that you are the master of your own destiny.

--How do you combine rationality, logic and intuition, sensuality, modernity and tradition?

Yes, I try to combine all of these elements, and possibly more. But how I do this, I cannot explain the workings of my mind in these endeavors.

--How did you organize your first exhibitions? Did it take a lot of effort? How did the transition from one area to another take place, how did creativity and inspiration come about? How were you received?

Yes, initially it did take a lot of effort to organize art exhibits. It is only over the past several years that I no longer have to propose exhibits—invitations flow one after another. The response has always been gratifying—positive critical reviews, but most importantly, supportive comments from friends and members of the arts community.

--Where does creativity and inspiration come from?

In my experience, from doggedly persistent hard work.

--Who were your teachers, your sources of inspiration? Who helped you the most?

The individuals who most influenced my artwork, particularly in the early years were authors: Samuel Beckett, Franz Kafka and Fyodor Dostoyevsky. Philosophy underpinned my art. Of course, at New York's Metropolitan Museum of Art, and Washington, DC's National Gallery of Art, I studied the painting masters. I was particularly impressed with the works of Hieronymus Bosch, due to his incredible, imaginative creativity. He was the first surrealist centuries before anyone else.

Another influence on my work, although it visually manifests itself infrequently, are the works of Ciurlionis. His works are endowed with other-worldly spirituality—where other planes of existence are present, and play important, yet barely recognized, roles in our lives.

--Do you know other physicians who are artists? How does their work differ from yours?

No, I do not personally know any physicians who are seriously committed to visual art.

--In your work, and in the upcoming art exhibit, memory plays a vital role. How did you become interested in it, and why is it important to you? Does time play a role in your art?

Memory is an essential part of our thinking apparatus. As we grow and mature, we accumulate memories which then shape our thought processes, the way we look at the world and others, how we interpret ourselves, our own very beings. With any new

experiences, we automatically compare them to previous recollections. Without memory, we would simply not be.

--Some neurologists, psychologists, would deny the existence of collective memory, consciousness. You are provoking them? What would you say to them? What are your arguments?

I think that there is a force that pervades the universe, a force that produces life. That force may very well have consciousness. I refer to this as cosmic consciousness, and several of my art series deal with this topic.

The origin of life is truly a mystery. It is not conceivable that such complex organisms, such as us and our brains, evolved simply from an accumulation of random events. To maintain that attitude is scientific arrogance. Life is an incomprehensible enigma.

--How do neuroscientists usually perceive collective memory, the subconscious? What is the underlying neurological research? What happens in a person's mind when he remembers something? What shapes do memories have? How do individual and collective memories interact?

In general, neuroscientists dismiss the existence of cosmic consciousness. Thus, no investigations are being done. If you accept the existence of this form of awareness, as I do, how actually would you study it? This is something that is not amenable to scientific investigation.

--You have spent most of your life in America, but in your art you frequently allude to Lithuanian memory and Lithuanian contexts. Which one of these do you feel more about? How do they interact with you?

In my own life, and in my art, I incorporate my Lithuanian roots, Canadian early education and upbringing, and maturation in the US. All of these elements are intermixed and are inseparable.

--You frequently mention your Lithuanian background, you speak Lithuanian perfectly. How did that happen? Have you managed to pass it on to future generations?

My parents only spoke Lithuanian at home, banning English completely. My wife is from Vilnius, so we speak Lithuanian at home. We have two daughters. Both understand Lithuanian well - one speaks very well and the younger one much harder.

--The diaspora is often seen as controversial in Lithuania and the emigrants themselves sometimes feel the same way. To date, Lithuania and the Baltic States have failed to solve the problem of emigration and fragmentation. What do you think about it? What advice would you give?

I can answer your question only from my own individual perspective, not a global one. I am a victim of the emigrant experience. When my parents left Lithuania after World War II, and settled in Toronto, they had no intention of remaining. They believed that the allied forces would force the Soviets out of Eastern Europe and Lithuania would be free again. With the intent of returning to Lithuania soon, they did not teach me any English. When I started first grade in school—it was a very traumatic event, which I still vividly remember. I screamed and cried and pleaded to go home. My parents bought a TV set and I learned English from the Howdy Doody children's TV show.

My early life was one of paranoia. The McCarthy hearings were taking place in the US and my parents were convinced that most of our Canadian neighbors were communists. I was forbidden to play with any children outside—just stay home and play with your sister. The attitude of total isolation continued until the fourth grade so that my early social experiences were very limited. Regrettably, the Sunday sermons at church reinforced this bizarre isolationistic world view.

We lived in an immigrant neighborhood dominated by arrivals from Malta. Our family finances were extremely difficult. My father worked two full-time jobs. My mother took in sewing jobs to do at home. With my sister and parents, we lived in the two-room first floor. The second floor was rented out to a family of four. The attic room to another person. Food was limited—I suffered from protein malnutrition. One did not need to go to Africa to experience deprivation, it was doing very well in Canada. Needless to say, there were no funds for toys. But, as a child, one must play. I would go down into the basement, find discarded materials, and create my own toys. Ergo—originality and creativity.

So, what opinions do I have about emigration? I hope that others need not go through what I went through.

--Periodically you visit Lithuania. What are your impressions? What surprises you, gives you joy or sadness? What is most missing in Lithuania and what in America?

The first time I visited Lithuania was in 1989. I had a chance to see the Soviet republic in its full proletariat glory. Much of the material aspects of life were limited and scarce, but the spirit and vitality of the people was palpable.

Things certainly have changed. What is available, and prices, are very similar to any other developed country.

--Which communities are you engaged with more—art or medicine.

Art.

--You probably have contacts with scientists and artists in Lithuania. Do you notice any differences? How do Lithuanians differ from Americans? How has Lithuanian neurology and medicine changed over the years?

In both medicine and art, since the end of the Soviet era, significant advances have taken place. In Lithuania, neurologic diagnosis and treatment is fully up to contemporary standards. Lithuanian artists display their works in the most prestigious of exhibits, even winning first place prizes at the Venice Biennale. In both areas, most impressive.

--What are your current creative ideas and plans?

I am always exploring new avenues of tackling thinking and consciousness. I do not want to mention any details of ongoing projects because most commonly they are not successful—I must abandon them and pursue another approach. The number of unsuccessful projects far outnumber the successful ones.

--What would you like to wish the readers and the visitors to the exhibition?

To everyone, good health, and Happy New Year!